

ОТО РЕНЕ КАСТИЙО РОДИНО, ДА ВЪРВИМ!

Превод от испански: Никола Инджов, 1998

chitanka.info

*За да не ме оплакват стъпки,
за да не ме окървавяват думи —
пея!*

*За твоето лице сърцеподобно,
което ме роди такъв и мене —
пея!*

*И за да мога да ти кажа също,
че ти с горчиви кости ме огледа —
пея!*

*И за да не умре народът твой —
пея!*

*Вървя по струната на моя глас, за да ти кажа:
ти, въпросителна между плодове и горски пеперуди,
не ще се заблудиш по скелите на моя вик,
зашото има в сърцето ти един мая грънчар,
който изпод морето, отвътре на звездата,
дими във корените, света разтърсва
и твоето име в моите думи извайва.*

*Възпявам твоето име, трептящо като цигулка
със струни от бръчки, защото идва часът
то да се срещне с моята мъка човешка.*

*То ме търси в прегръдката на море и вятър
и ми повелява да не допускам в устата си здрач.*

*Цял живот ме вълнува саможертвата да бъда
човек,
за да не падна на мястото, където се излюпи
предателството на презрения, който те отрече.*

Родино, да вървим! Аз тръгвам с тебе!

Ще сляза в бездните, които ми посочихи.

Ще изпия твоите горчиви чаши.

*Ще ослепея, за да имаш ти очи.
Ще онемея, за да пееш ти.
Аз трябва да умра, за да живееш ти
и да изплува твоето лице на хоризонта
като омайно цвете, разцъфтяло
от моите кости.
Безспорно така трябва да бъде.*

*Уморих се да нося твоите сълзи у мене.
Сега искам с теб да вървя осветкавичен.
Да те съпровождам в твоя труд, защото съм човек
от народа, роден през октомври пред лицето на
света.*

*О, родино,
полковниците, които опикават твоите стени,
ние ще трябва от корен да изтръгнем,
да ги окачим на дърво с бодлива роса,
побесняло от гнева на народа.
Заради това те моля заедно да вървим. Завинаги
със земеделците,
с работниците,
с всеки, който има сърце да те обича.*

Родино, да вървим, аз съм с тебе!

3

*Малка моя родино, мила вихрушка,
цяло любовно крайбрежие вдигат моите зеници
и гърлото ми се пълни с дива радост,
когато кажа родина, работник, ластовица.
Хиляди години вече осъмвам в предсмъртни мъки
и като труп полягам върху твоето име безкрайно,
понесено в неподвластни ухания.
Гватемала, родино моя, селянка малка...
О, Гватемала,
пришепна ли твоето име, към живота аз се
възвръщам,*

*от стон се въздигам да търся твоята усмивка,
по стълбата на азбуката се качвам чак до A,
тази буква, изпълнена с радост, се влива във вятъра*

*и отново ти се любувам такава, каквато си:
корен, устремен към човешката светлина
с цялата мош на народа в своя зародиши.*

*Презрени да бъдат предателите, майко родино,
презрени!*

Te ще познаят смърт от смъртта чак до смъртта!

Защо се родиха презрени предатели, майко обична?

*Такъв е животът на народите — горчив и сладък,
но тяхната борба всичко по човешки решава.*

*Заради това, родино, ще ти се родят разсъмвания,
когато човекът освети своето минало.*

*Заради това, родино,
когато изричам твоето име, викът ми се бунтува
и вятърът престава да бъде вятър.*

*Реките излизат от своите обикновени русла
и се събират, за да те прегърнат.*

*Моретата спрягат с вълни и хоризонти
твоето ранено име със сини думи, чисто име,
за да те умият чак до ехтящия вик на народа,
където плуват риби с перки на зорница.*

Борбата на човека те отпраща в живота.

Родино малка, човек, земя и свобода.

Нарамила надежда по пътищата към зората.

Ти си древната майка на скръбта и страданието.

Ти вървиш с царевично дете на ръце.

*Ти пораждаш любовни урагани и черешови гори
и изглеждаш кръгла върху лицето на света,
за да обичат всички по нещо от твоето име:
твърдия отломък от твоите планини
или героичната ръка на синовете партизани.*

*Малка родино, мила вихрушка моя,
песен, загнездена в моето гърло
от стенанията на разбунтуваната царевица.
Хиляди години нося твоето име
като едно малко утрешно сърце,
чиито криле започват вече да се разтварят.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.